

на двора и седна до единъ зидъ, като захлупи глава надъ колѣнѣтъ си.

Напраздно се клѣ Петъръ и увѣрва брата си. Павелъ не вѣрваше. И отъ този часъ тѣ разбраха, че една пропастъ се отвори помежду имъ.

III.

Петъръ замисли да отдѣля отъ печалбата, че да събере и размѣни дребни пари за една златна монета. Но какъ можеше да стори това отъ малката имъ печалба? Той бѣше готовъ да признае, че е имало наполеонъ. Да каже, че е искалъ да го скъта за въ нужда, само да успокои брата си, който отъ день на день ставаше по зълъ. И каго не можеше да намѣри иначе единъ наполеонъ, рѣши да открадне.

При кръчмата имаше и ханъ, дѣто ношуваха. Една нощъ Петъръ съгледа, че вратата на съсѣдната стая е полуотворена, и дрехитѣ на заспалия човѣкъ висятъ на близката стѣна. Промъкна се на прѣсти и извади отъ джеба на панталонитѣ една кесия, излѣзе въ коридора и на свѣтлото я отвори. Вжтрѣ имаше разни пари и нѣколко златни монети. Взе една и тихичко пакъ се повърна въ чуждата стая. Отъ страхъ, вмѣсто да тури кесията въ джеба, той я изгърва и тя изплѣска на дѣскитѣ. Изплашенъ, той събуди брата си и му каза, че трѣбвало да заминатъ за близкото село, дѣто имало сборъ.

Въ рани зори тѣ вървѣха прѣзъ полето единъ до другъ още сърдити и неприказливи. Когато слънцето огрѣ и топлитѣ му лъчи погалиха тѣхнитѣ уморени лица, Петъръ взе ржката на брата си и каза:

— Павле, ето ти сега златото, за което ме намрази. Азъ искахъ да го скрия за зимасъ, когато печалбата е по-малка. Но шомъ си такъвъ невѣрникъ и мислишъ, че лъжа — на, земи наполеона и прави съ него каквото искашъ.

Павелъ изпрѣчи глава срѣщу него тѣй, както прави човѣкъ съ очи и извика: